

Vchádzam do stredne veľkej miestnosti. Niekoľko faklí a dvere, ktoré úplne netesnia, a po svojom obvode dodávajú maličko svetla cez slnečný deň. Dve tvrdé postele, dve stoličky, jeden stôl. Stolu chýba štvrtá noha, tak niekto dostal nápad podopierať ho akýmsi kmeňom.

„Tak, toto je náš palác. Paráda, či nie?“ Majster sa znovu snaží vtipkovať, ale mne to vtipné vôbec nepríde. Zvlášť keď vidím druhú časť miestnosti. Tri cely, každá na silný zámok. Vedľa nich stojan na sekeru a pár kameňov.

„Nádhera.“ hovorím len tak, aby som prerušil mlčanie. Vôbec sa z tohto miesta neteším. Ako by som sa aj mohol?

Majster mi ukazuje moju posteľ. Je menšia ako tá jeho, ale ani sa nečudujem. Je to silný chlap. Nie však taký, za akým by sa obracali ženy.

„Viem, že je to tvoj prvý deň, ale neboj sa. Z kráľovskej milosti sa naješ a máš pokoj. Nemusíš makať kdesi na poli. Iste, je to tu a tam krvavá robota, ale zvykneš si.“

„Tu a tam?“

„Niekedy niekto dostane milosť na poslednú chvíľu.“

„To sa stáva ako často?“

„Pred... tromi zimami. Alebo štyrmi? A to bola taká vtipná historika, kaplán chcel odseknúť hlavu svojej žene, ale strážne chytili jeho milenkú. Tak dal plamennú reč, že...“

„Nechcem to počuť.“

„Prečo nie? Povedal, že...“

„Stačí.“

„Ty si nejaký bojko. Prečo vlastne chceš byť katov asistent? Trocha humoru a zle je, trocha krvi a zle je, trocha bezprávia vo svete a ty nie si v svojej koži. Jedol si niečo?“

„Nemám chuť.“

„Tak to si tretí obed vychutnám ja! S tebou nie je sranda. Zato s tvojim predchodcom bola veľká sranda. Chichotal sa, rehotal sa, ešte som ho aj o život pripravil a namiesto posledného priania sa smial tak, že som musel ten smiech prerušiť sekerou.“

„To je hrozné.“

„To je... taký ten bezhlavý smiech. K popukaniu!“

„No keď myslíš...“

Už teraz rozmýšľam, že zmením prácu. Prihlásil som sa, lebo potrebujem peniaze, jedlo a posteľ. Nie preto, aby som pomáhal takémuto chlapovi a jedného dňa ho nahradil.

„Počúvaj ma sem. K tomu tretiemu obedu. To je taká hra.

Sám som to kedysi navrhol a je to úplne k popukaniu. Delia nám obed na tri porcie. Jedna pre každého a tretia pre víťaza. Chápeš? Kráľ sa stará, aby sme sa nenudili. Dovlečú nejakého nešťastníka. Povedia, že zajtra je jeho poprava. Alebo pozajtra či ešte o deň neskôr. Ako kedy. Raz tu mal niekto byť celý týždeň a nedočkal sa. To musela byť pre divákov neskutočná nuda.“

„K tomu obedu.“

„Ak učeň uhádne, za čo niekoho popravia, dostane tretí obed. Ak nie, mám ho ja.“

„Stávka o to, prečo človek zomrie?“

„Je to zlodej, čo vyzerá ako zlodej? Možno je to zlodej. A možno nie. To je na tom vtipné. Niekedy je to nevernica neverná a vyzerá ako grófka či barónka. Ale to je ľahké, lebo takým tu furt niečo smrdí a je to málo kráľovské. Chápeš? Keď za neveru donesú mladú ženu priamo od hrnčiarskeho kruhu, tak má iné reči ako nejaké šľachticné paničky. Ale môže to klamať. Je dôležité, čo povie kráľov úradník. Niekedy sekem niekoho za vlastizradu a pritom ukradol kus syra. To musí byť ozaj kráľovský syr! No nie je to super? Že kráľovský syr. Vlastizrada za kráľovský syr... alebo kráľovražda! Kráľ syrov sa dostal do zlých rúk!“

„A tretí obed pre teba.“

„To je na tom to najlepšie, nemyslíš?“

Jedna z ciel nie je prázdna. Všimam si starenu, ktorá drží v rukách pár stebiel trávy a sedí na studenej zemi.

„Tá nemá ti nič nepovie.“

„A to je nemá bylinkárka odsúdená na smrť?“

„Aspoň je ticho. Seknem jej hlavu a hotovo.“

„Za čo je tu?“

„Nevera.“

„Nevera? Ona? Babka s tichou modlitbou a je tu za neveru?“

„Raz tu bol jeden z generálov. Veril by si tomu? Sekerou som mu sfal hlavu a tá sa kotúľala aj s tými jeho upravenými fúzikmi.“

„Ty rád tipuješ?“

„Ja si tipovať nemusím. Len si to myslím. Pomocník tipuje, majster sa raduje! Zvlášť, keď bolo kura s kôprom a horskou soľou. A k tomu tie... ako sa to povie? Niečo ako knedľa, ale s olivami.“

„Neviem. Ale aj tak sa divím, že myslíš na jedlo.“

„Dnes mám tretí obed ja, za tvojho predchodcu. On si myslel,

že tá babka bude ráno popravená za nejakú činnosť proti kráľovstvu a pritom je to úplne obyčajná nevera.“

Na staré dvere niekto klope. Majster okamžite vstáva a ide hore. Otvára dvere.

„Tak čo bude?“

„Pagáče so zázvorom. Kus slaniny a pivo. Ale dnes je zase nejaké riedke, ako keby to s vodou miešali.“

„Jaj, pliaga jedna hnusná kuchynská! A zase trochu pripomína mydlovú vodu?“

„Zase!“

„A ona?“

„Neviem, nepovedali. Ber si ju.“ Vidím, ako strážnik doslova podáva jednu štíhlu ženu majstrovi katovi. Po chvíli už s ňou aj zostupuje dolu. Mám možnosť si ju poriadne prezrieť, kým sú dvere otvorené. Po chvíli sa však štyri fagle menia na hlavný zdroj svetla a vidno ju o niečo horšie. Oči si však pomaly zvykajú na tmavšie priestory.

„Poď, krasotinka, môžeš si aj vybrať kam pôjdeš. Jednotku, dvojku či trojku?“

„Ženy ide len vzlykanie. Je smutná, úplne v šoku a spadla by na schodoch, keby ju majster tak silno nedržal.“

„Myslím, že pôjdeš na samotku, maličká. Máš popravu v iný dátum ako táto starena, rozumieš?“

Počujem stále len plač a divné, nevtipné poznámky majstra kata. Rád by som jej podal aspoň stoličku, ale asi by to vzal ako výraz slabosti. Alebo nie? Skúsím to.

„Dajme jej aspoň stoličku.“

„Zbláznil si sa?“

„Aj tak sa budeš na ňu pozeráť, tak nech si aspoň sadne.“

„Na toto som ja už starý. Vieš, čo som si užil v mladosti?“

„Ty...“

„Ale no tak, viem, čo chceš povedať. Ja si všimam ľudí. Aj teba. Máš pocit, že je rozumné ma nenávidieť, ale ja len žijem, robím si svoju prácu a do iných vecí a ľudí sa nestarám. Nikto nie je bez viny, ani ja. Ale dám ti dobrú radu. To posledné, čo chceš, aby sa ti v hlave všetko pomotalo. Príde pekná žena, poblázni ňu, zotneš jej hlavu a potom máš výčitky. Zvlášť prvých tak dvanásť či štrnásť popravených má na chlapa veľký vplyv. Musíš byť silný.“

„Si odporný.“

„Je to ťažký chlebič. Ale čo narobíme. Poďme o tretí obed. Čo myslíš?“

„Mám povedať, za čo tu je?“

„No skús.“

„Čo sa stane, keď nikoho neprivedú?“

„Joj, to je strašná nuda. Rozdelí sa obed na polovice. Žiadna zábava.“

„Zahrám si túto hru, nech si spokojný. Myslím, že je tu za krádež.“

„Finálna odpoveď?“

„Áno.“

„Nechceš si na ňu lepšie pozrieť? Trochu ti na ňu posvietim.“

Majster berie jednu z fakiel bližšie k cele, do ktorej hodil mladú ženu. Je relatívne pekná, s dlhými hnedými vlasmi. Opálená, istotne nie je zo žiadneho paláca. Má na sebe staré handry, ktoré nezakrývajú doráňané kolena.

„Ešte môže byť žobráčka.“

„Tak ktoré? Zlodejka či žobráčka?“

„A možno je úplne nevinná.“

„Aj to sa stáva.“

„Naozaj? A ako to dopadlo minule?“

„Boli pirohy. Joj, veľa pirohov. Bol tu pán, vyzeral ako kriminálnik, ale zistil som, že bol úplne nevinný. Mal som tri porcie, lebo vtedajšiemu pomocníkovi sa vôbec nechcelo do jedla. Ešte to bol nejaký jeho ujo kdesi z opačného konca mesta, no veril by si tomu? A tá pomaly pečená slaninka bola najlepšia. Aj s mladou cibul'kou.“

„Odchádzam.“

„Hej! Počkaj! Choď na chvíľu na vzduch, ak chceš, ale ešte si mi nepovedal, za čo tu podľa teba je! Ide o veľa!“

Vybehol som von, čo najďalej. Zasiel som za kamarátom a všetko mu rozpovedal. Na druhý deň si po mňa prišli strážne. Stala sa nevídaná vec. Majstra našli mŕtveho. Myslím som, že budem podozrivý, ale zmenilo sa to na niečo ešte zvláštnejšie. Mám vraj skúsenosti, budem nový majster kat. A mám si nájsť učňa. Tie dve ženy mám sekerou popraviť ja. Aj mnohých, čo prídu za nimi. Doteraz som nikdy nedržal v ruke sekeru. Nechcem túto prácu, ale čo mám robiť, keď neviem nájsť žiadnu inú? Mám kraďnúť a sám sa ocitnúť pod sekerou? Ani neviem, ako zomrel, však sršal zdravím. Prekliala ho tá starena? Ak áno, hodí prekliatie aj na mňa?